

Učna ura lepopisa in Hrvaški šolski muzej

Vsak obisk Slovenskega šolskega muzeja je nepozaben in čaroben obnem. Starejši *sestrski muzej* (povezujeta nas ista tema in poslanstvo) nas vsakokrat navdušujoče animira. Učne ure naših babic in dedkov šolskega muzeja so zgodba zase: zvabijo nas v čas nekdanje šole, šole brez modernih učil in z drugačnim dojemanjem discipline. Težko si danes predstavljamo potek učne ure naših prababic in pradedkov, ko je nad njihovo glavo pela šiba ali pa so klečali na koruzi za kazen. V ambientu stare šole v Slovenskem šolskem muzeju čutimo duh skoraj pozabljenih časov. Majhen prostor daje popotniku vse, kar potrebuje na poti skozi čas nekdanje ljudske šole: stare šolske klopi s črnilniki in peresniki, otroška oblačila za šolo in nenavadna lesena predmeta. Ob pogledu na dva lesena osla so se porajala vprašanja, a ne za dolgo. Večkrat smo bili udeleženci starih učnih ur, a vsakokrat je bilo, kot da smo prvič: lepo in nevsakdanje.

Z neizmernim veseljem smo oblekli oblačila za šolo nekdanjih dni in se pripravili na prihajajočo uro. Nismo pa slutili prihoda stroge učiteljice. Ni se bilo lahko znova posesti v za nas premajhne klopi, držati levo roko na hrbtu in pozorno poslušati strogo učiteljico, ki ji ni nič ušlo. Tako smo bili preživahni kdaj tudi kaznovani. Tudi lepo pisati ni bilo lahko, saj si vedel, da ni radirke, s katero zbriseš napakico; s tenko črto gor, debelo navzdol. Kako le so se počutili naši

Tanka črta gori, debela doli! (Hrvaški šolski muzej, fototeka).

Tanka črta gori, debela doli! (Hrvaški šolski muzej, fototeka).

pradedki in prababice? Z nami v razredu so bili tudi učenci bližnje osnovne šole. Kazalo je, da lažje sledijo poteku lepopisja in tudi mirno sedenje jih ni obremenjevalo. Pri uri smo imeli občutek, da smo zares v nekem drugem času. V učilnici so zanimivi detajli – stare stenske učne slike in drugi učni pripomočki. Ura lepopisja je vse prehitro minila. Ko se je oglasil šolski zvonec, je bilo čarobnosti konec. S kot zvezek oblikovanimi učnimi listi v rokah in s kakšnim spoznanjem več smo ponosno zapustili Učno uro lepopisja. Še danes po preteku nekaj let se z veseljem spomnimo te učne ure, v kateri smo nastopili kot soigralci, in to glavni akterji, ne statisti.

Ivana Dumbović Žužić, muzejska pedagoginja, Hrvaški šolski muzej

Prevedla: Ljiljana Šuštar